

Andělé na tě čekají,
korunu držíc zpívají:
Přijmi radosti nebeské
s nimi rozkoše andělské.

O duše blahoslavená,
kteráž jsi tam povolána;
vidíš krále v slávě hojné,
vzdycky jsou radosti nové.

Ej, kdož může vysloviti
radost i rozkoš jeviti,
kterou svatí v nebi mají,
ti, jenž s Kristem přebývají.

Pomáhej nám, Pane milý,
bychom ten svět opustili;
potom se k tobě dostali
s Tebou věčně přebývali.

2045.

Z rukopisu P. Jeřábka z r. 1821.

Zdlouha.

Mo - ji ro - di - čo - vé mi - lí, jenž ste mne na svět
zplo - di - li, s ně - hož já za - se vy - chá - zím, do věč - no -
sti teď od - chá - zím.

Mojí rodičové milí,
jenž ste mne na svět zplodili,
s něhož já zase vycházím
a do věčnosti odcházím!

Bůh mne vám dal na malý čas,
když se mu líbilo, vzal zas;
poslal pro mne posla svého
bych rychle šel před trůn jeho.

Mezi měščany nebeské,
tam kde sú chvály andělské,
vyňal mne z méj maličkosti,
bych ušel světa márnosti.

Prostředkem teď smrti časné,
skrz ni jdu v království věčné;
přejte mně toho ze srdce,
Pánu Bohu mne poručte.

Bůh vám v tom nečiní křivdy,
bere své, kdy se mu líbí;
raději se také za mnú
strojte jíti každú chvíli.

Neb než se nejmíň nadáte,
potom to vskutku shledáte,
an se vám tak, jako i mně
stane při téjto hodině.

Tedy když smrt přijde pro vás,
vzhůru tváří položí vás,
chcete-liž jí šťastnú míti,
hledtež se k ní připraviti.

A s tým vás Bohu poroučím,
neb vás zde více neuzřím,
až v slávě věčné radosti,
amen, v Kristové hojnosti.